

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.H., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného** Mgr. Petrou Kadláčovou, advokátkou, se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, 140 00 Praha, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.10.2014, č.j. KrÚ 63488/2014/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 13.5.2014, č.j. OSA/P-79/14-D/33, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 29.12.2013 ve 12:00 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Porsche Cayenne r.z. „X“ jel na pozemní komunikaci v obci Hradiště na Písku u domu čp. 45 okr. Pardubice, ve směru od Pardubic na Hradec Králové, rychlostí 68 km/hod. (po započtení

tolerance měřicího zařízení), čímž dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (tj. 50 km/hod.) překročil o 18 km/hod., tedy uvedeným jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jel jako řidič motorového vozidla v obci rychlostí větší než 50 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě použil v podstatě ty námitky, které uplatnil již v průběhu přestupkového řízení. Opětovně tak tvrdil, že žalobce zrychlil, když „*pod kola Automobilu vběhl pes, a to pouze z důvodu, aby se Automobil vyhnul srážce a zamezil tak usmrcení zvířete a škodám na Automobilu. Skutečnost, že Automobil při tomto úhybném manévru měl překročit maximální povolenou rychlost, byla sdělena až policejní hlídkou, přičemž nikdo z přítomných s tímto nesouhlasil, a následně byla v řízení prokazována fotografií pořízenou měřicím zařízením*“. V žalobě navíc nesouhlasil se závěry správních orgánů o tom, že k této námitce uvedly, že důsledkem vběhnutí psa pod kola automobilu je zabrzdění či zpomalení. S tímto závěrem žalobce nesouhlasil, když podle jeho názoru záleží na konkrétních okolnostech, momentu, „*kdy si řidič zvířete všimne, jako i v neposlední řadě na schopnostech a rozhodnutí řidiče*“. Proto se žalobce rozhodl „*po zvážení všech okolností*“ pro zrychlení automobilu. Automobil psa neusmrtil, nedošlo ke škodám, to svědčí o tom, že „*rozhodnutí řidiče v tomto konkrétním případě bylo správné*“. Žalobce dále zpochybnil svědeckou výpověď policisty R.Č., který měl s kolegou B. „*od okamžiku měření, až do zastavení v neustálém očním kontaktu uvedený automobil řízený žalobcem*“, přičemž z této svědecké výpovědi vzal správní orgán za prokázané, že policisté na místě psa „*neidentifikovali*“. Žalobce navrhoval nový výslech tohoto svědka, když poskytnutá svědecká výpověď se nezakládá na pravdě, je „*klamavá a rozporuplná*“. Policisté měli však „*v očním kontaktu*“ automobil řízený žalobcem až od okamžiku změření rychlosti, je tedy logické, že úhybný manévr předvolání svědci neviděli, když v tomto okamžiku jej vůbec nesledovali. Dále žalobce namítl, že nebyl proveden navrhovaný výslech svědka T.V. z důvodu prokázání výše zmíněného tvrzení o úhybném manévru a následného zrychlení automobilu řízeném žalobcem, tento svědek byl po celou dobu v automobilu a vběhnutí psa měl zaznamenat. Opakovaně žalobce, jako v přestupkovém řízení, konečně namítl, že není z žádného důkazu zřejmé, že by automobil řídil v době přestupku právě žalobce. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného *rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení

konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě

vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že **v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce**, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení k přestupku sepsaného policistou Policie ČR a z oznámení přestupku sepsaného na místě, ve kterém je uveden popis přestupkového jednání, přičemž tento protokol žalobce podepsal, k věci se nevyjádřil a **o žádném vběhnutí zvířete nic do protokolu na místě neuvedl**, ale vycházely i

z fotodokumentace, která je stěžejním podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí (snímek obsahuje příslušná identifikační data, včetně údaje o naměřené rychlosti vozidla řízené žalobcem, registrační značku měřeného vozidla, jeho typ a barvu). Dále je v podkladech rozhodnutí založen ověřovací list měřicího zařízení MicroDigiCam ze dne 28.8.2013 a úřední záznam, který popisuje zjištěné skutečnosti a průběh kontroly ve shodě a údaji uvedenými v oznámení přestupku. Dále bylo přestupkové jednání prokázáno a podloženo **svědeckými výpověďmi zasahujících policistů R.Č. a V.B.**, přičemž nejen z těchto svědeckých výpovědí, ale i ze výše zmíněných podkladů vyplývá, že řidičem uvedeného vozidla byl právě žalobce (svědek R.Č. uvedl, že když měřeným úsekem naproti nim projíždělo vozidlo řízené žalobcem výše zmíněnou rychlostí, tak když se „*k nim vozidlo blížilo a řidič již viděl, že je změřen, tak zpomalil, a když byl na jejich úrovni a míjel je, tak s ním tento policista navázal oční kontakt a jasně viděl, že řídil muž, který byl později zastaven*“. Policisté hned otočili vozidlo a jeli za ním, po 50 – 100 m jej zastavili, neustále měli vozidlo až do zastavení v neustálém očním kontaktu, k zastavení došlo na parkovišti za křižovatkou vpravo u restaurace U Nouzů. Policista Č. přistoupil k vozidlu, řidič a spolujezdkyně sedící vedle řidiče byli „*na svých místech*“. Při sepisování oznámení o přestupku toto řidič nepodepsal, nevyjádřil se, **neuvedl žádnou svoji později uvedenou verzi o vběhnutí psa, tedy neuvedl hned, jak by se to dalo rozumně očekávat, svou verzi o tom, že musel zvýšit rychlost vozidla v důsledku provádění úhybného manévru v souvislosti s „vběhnutím psa“ do vozovky, po které žalobce projížděl.** Zároveň oba policisté ve svých výpovědích jasně uvedli, že žádný úhybný manévr vozidla žalobce neviděli, stejně tak neviděli, že by vběhlo nějaké zvíře na vozovku v době, kdy tudy projíždělo vozidlo řízené žalobcem.

Již výše uvedené podklady, zejména svědecké výpovědi a výše zmíněné oznámení o přestupku, svědčí o **účelovosti a nevěrohodnosti námitek žalobce:**

Jednak z nich vyplývá, že uvedené vozidlo řídil v době spáchání přestupku skutečně žalobce, když žalobce neuvedl žádnou věrohodnou verzi o tom, jak je možné, že při zastavení vozidla policisty byl na místě řidiče on a nikoliv nikdo jiný a zároveň proč uvedl svou verzi uvedeného příběhu zahrnující vběhnutí psa pod kola automobilu jím řízeném a provedení úhybného manévru až v průběhu přestupkového řízení, nikoliv hned na místě samém, jak by se to dalo rozumně očekávat. To nasvědčuje závěru, že žalobcova verze byla čistě **účelová**. O tom svědčí nejen to, že tuto verzi uvedl až v přestupkovém řízení, nikoliv na místě samém, ale i skutečnost, že **tuto verzi postupně žalobce měnil**. V protokolu o ústním jednání žalobce uvádí, že k překročení rychlosti došlo konkrétně pro to, že mu „*do cesty vběhlo zvíře a on v důsledku zabránění škody a střetu s tímto zvířetem zvýšil rychlost a vybočil svou jízdu vlevo ve směru jízdy*“. Z jeho tvrzení nevyplývá, že by tak učinil v jiném úseku, než v kterém jeho vozidlo bylo měřeno. Teprve až poté, kdy v rozhodnutí o přestupku opřel správní orgán svůj závěr o nedůvodnosti této verze o svědecké výpovědi policistů, tj. až v žalobě, nově uvedl, že úhybný manévr automobilu předvolaní svědci neviděli, když jej v tomto okamžiku „*vůbec nesledovali*“. Pokud by takové tvrzení bylo pravdivé, je přinejmenším značně nepravděpodobné, že by toto své tvrzení neuvedl žalobce hned v přestupkovém řízení. Navíc samotná verze žalobce je v podstatě sama o sobě rozporuplná. V žalobě totiž žalobce tvrdí, že navrhoval výslech svědka T.V. za účelem prokázání výše zmíněné verze, když je zřejmé, že to je důvodné „*pro posouzení existence a důvodnosti úhybného manévru a následného zrychlení automobilu*“. Z jeho tvrzení tak vyplývá, že nejprve žalobce údajně provedl úhybný manévr, tj. aby se vyhnul (údajně dle tvrzení žalobce) zmíněnému zvířeti, které mu mělo vběhnout do vozovky, a poté teprve došlo ke zrychlení automobilu. Svou verzi nijak

konkrétně však nespécifikoval, takže z ní lze pouze seznat, že nejprve provedl úhybný manévr (z jeho tvrzení nevyplývá, že by se v tento moment vběhnutému zvířeti nevyhnul), a poté když už k němu došlo, tak **není zřejmé, proč ještě musel zvýšit rychlost** (lze těžko předpokládat, že zmíněné zvíře bylo tak agresivní, že by se nespokojilo s tím, že se mu automobil řízený žalobcem vyhnul a ještě byl tak agresivní a bez smyslů, že by chtěl vozidlo řízené žalobcem pronásledovat). To však není všechno. Žalobce zcela účelově **pominul další argumentaci**, která sama o sobě bez dalšího, stačí k závěru o nedůvodnosti této námitky. Žalobce totiž zcela účelově přehlédl tento závěr správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí o přestupku, v rámci svého závěru o naplnění materiální stránky přestupku, uvádí následující: **„Obviněný musí jako řidič, rovněž předpokládat, že se na vozovce mohou objevit nepředvídatelné překážky (např. vysypaný náklad, pohyb osob, vozidla, která se účastnila dopravní nehody apod.), díky kterým by řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel zvládnout a zbytečně by tak vznikla škoda na zdraví a majetku ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích“**. Uvedený závěr správního orgánu I. stupně zcela koresponduje s platnou právní úpravou, když podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý, tedy i řidič motorového vozidla, povinen nejen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, ani svůj vlastní, avšak je **„povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu“**. Povinností řidiče pak podle § 5 odst. 1 písm. d) je i **„dbát zvýšené opatrnosti“**. Každý řidič, tedy i řidič vozidla značky Porsche Cayenne, tj. žalobce, byl povinen tyto povinnosti dodržovat a vyskytnutí náhlé překážky v provozu na pozemních komunikacích musel předpokládat tak, aby dokázal přizpůsobit rychlost vozidla bez porušení dalších povinností (dodržování nejvyšší povolené rychlosti) **„situaci v provozu na pozemní komunikaci“** (§ 4 písm. a/ zákona o silničním provozu). Žalobce tuto povinnost pomíjí, což však neznamená, že by neměl být odpovědný za její nedodržení. Jinak by totiž právně relevantním způsobem, nebo aspoň vůbec nějakým způsobem, reagoval na výše zmíněný závěr správního orgánu I. stupně. Protože tak neučinil, lze předpokládat, že s ním mlčky souhlasí („*Qui tacet, consentire videtur*“ – mlčení znamená souhlas). Z právního hlediska je však nutné poukázat na již výše soudem zmíněné závěry o tom, že v tomto soudním řízení platí dispoziční zásada a soud není oprávněn a ani povinen **„dělat žalobcovi advokáta“** a vymýšlet konkrétní argumentaci proti tomuto závěru správního orgánu. Navíc ten zcela jasně vycházel z platné právní úpravy a v něm zakotvené výše zmíněné povinnosti účastníka silničního provozu, tedy i žalobce. Již tento závěr správního orgánu by sám o sobě bez dalšího postačoval k tomu, že verze žalobce příběhu nemohla obstát, i kdyby nebyla účelová. Navíc ještě k účelovosti této verze žalobcova příběhu je nutné dodat, že soud se ztotožňuje s názorem žalovaného o tom, že zrychlení vozidla není **„adekvátní dané situaci, kterou uvádí obviněný ve svém odvolání, dané situaci by odpovídalo spíše brždění, ubrání plynu“**. Žalobce totiž, pokud chtěl, aby tato jeho verze jeho příběhu uspěla, byl povinen v přestupkovém řízení ji popsat takovým, na první pohled věrohodným způsobem, aby zpochybnil výše uvedené logické vysvětlení reakce řidiče (které je obsaženo již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy ten tvrdí, že je spíš **„logické v takové situaci zabrzdit, než zrychlit“**). K nevěrohodnosti jeho příběhu přispěl navíc sám žalobce tím, že nikoliv v průběhu správního řízení, jak by se dalo logicky očekávat, ale až u jednání soudu dne 10.6.2015 uvedl v podstatě novou námitku, kterou rozšířil žalobní body po lhůtě pro podání žaloby, tj. že zmíněné vozidlo v době přestupkového jednání on neřídil. Pokud soud odhlédne od toho, že v tom případě nebyl splněn základní zákonný předpoklad pro to, aby se s touto novou námitkou

neobsaženou v žalobě mohl věcně zabývat, tj. že musí být uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby v rámci rozšíření stávajících žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), tak taková námitka by neměla naději na úspěch. Z provedeného dokazování a z dalších podkladů (zejména z výsledku policisty Č., dále viz též úřední záznam, ve kterém neuvedl žalobce žádnou výhradu či zpochybnění této policisty zjištěné skutečnosti) jasně vyplývá, vozidlo řídil žalobce. Proti tomu nevznese žalobce v průběhu přestupkového řízení žádnou námitku a pouze až u jednání soudu nově uvedl, že on neřídil toto vozidlo, aniž uvedl konkrétní argumentaci a označil důkazy na podporu tohoto svého „*prohlášení*“, jen do protokolu poznamenal, „*že se k tomu nebude vyjadřovat*“. Žalobce, ač zastoupen právním zástupcem, si totiž neuvědomil, že zásada oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se **důkazní břemeno** na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Byl to tedy žalobce, **kdo byl povinen již v přestupkovém řízení zpochybnit uvedené závěry správních orgánů předestřením věrohodné verze svého příběhu**. Jen v takovém případě, když by vznikly pochybnosti o vině žalobce, byl povinen správní orgán provést důkazy, tj. i jím navrhovanou svědeckou výpověď (opakovanou) zmíněných policistů či spolujezdkyň žalobce (T.V.). Verze žalobce je však nevěrohodná a podle názoru krajského soudu i účelová (viz neuvedení tohoto „*příběhu*“ hned při sepisu oznámení o přestupku, tj. na místě samém, změna verze tohoto příběhu v reakci na odůvodnění žalovaného rozhodnutí až v žalobě, nepravděpodobnost nutnosti zvýšení rychlosti vozidla po provedení úhybného manévru, nepopsání konkrétním způsobem celého příběhu v průběhu správního řízení a ani v žalobě, nevyvrácení obsahu svědeckých výpovědí zmíněných policistů). Tím spíše je nevěrohodná jeho verze sdělená lakonicky až u jednání soudu o tom, že vozidlo on neřídil. Z tohoto důvodu, tj. protože byl skutkový stav věci zcela jasně prokázán provedenými důkazy a vyplývá z výše uvedených podkladů, nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy (opakování svědeckých výpovědí, či provedení důkazů svědeckou výpovědí T.V., soud u jednání předložená fotodokumentace s „*portréty*“ policistů a míst, kde bylo vozidlo měřeno a kontrolováno), přičemž pokud žalobce v žalobě tvrdí, že svědecké výpovědi policistů jsou klamavé a rozporuplné a nezakládají se na pravdě, tak k tomu, aby vyvolaly tyto podklady rozhodnutí pochybnosti za účelem závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tak by musely být zcela konkrétní, nikoliv pouze v obecné rovině. Krajský soud proto mohl obdobně jako žalobce lakonicky naopak konstatovat, že **tyto svědecké výpovědi jsou přesvědčivé, nejsou klamavé a rozporuplné** (žalobce ani v žalobě neuvedl, v čem jsou klamavé a konkrétně v čem jsou rozporuplné ve vztahu k doložení skutečnosti, že se zmíněného přestupku dopustil), když navíc policisté jsou úředními osobami a není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí apriori pochybovat (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2012, č.j. 8As 100/2011-70 nebo ze dne 2.5.2012, č.j. 8As 100/2011).

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. června 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová